

ОТМЪЩЕНИЕ

Живѣлъ нѣкога силниятъ и прочутъ Ниязи бей. Името му се славило по цѣлото царство като зълъ и лошъ човѣкъ. Съ беднитѣ се държалъ много зле: презиралъ ги, гонилъ ги, а когато му паднѣло случай—биелъ и убивалъ ги. Най-много отъ него теглила раята, която той съ отвращение наричалъ „гяури“. Каралъ клетата рая да му работи ангария и да му дава кървавия си потъ. Безропотно понасяла тя мжкитѣ и горчевинитѣ, които лошиятъ Ниязи бей ѝ приготвялъ.

Въ града, гдето живѣлъ Ниязи бей, имало единъ честенъ и богобоязливъ човѣкъ — Игнатъ. Той ималъ единственъ синъ — строенъ и напетъ момъкъ — Миленъ. Умрѣла била майка му — Гюргя, та бащата и синътъ живѣли заедно.

Отъ завистъ, че най-красивиятъ, най-работниятъ и уменъ момъкъ въ цѣлия градъ билъ

Миленъ, а не синътъ на Ниязи бей — Демиръ, беатъ сторилъ намѣрение да го премахне. И го извършилъ.

Тежко било на бащата. Вгорчила се неговата душа. И той като видѣлъ, че не ще може да живѣе повече въ града, разпродавъ имота си и се оттеглилъ въ гората на самотенъ животъ.

Минали години. Той остарѣлъ. Изъ ума му не излизалъ спомена за кроткия и добродушенъ Миленъ.

Презъ единъ страшенъ зименъ вѣтровитъ день дѣдо Игнатъ седѣлъ предъ буйния огънь на своята горска колиба и мислѣлъ за жена си и за загиналия отъ ножа на Ниязи бей свой синъ.

Една вечеръ снѣжната буря се усилила много. Вѣтърътъ свирѣлъ въ коминя. Съскалъ като змия.

Ведно съ фученето на вѣтъра

